

Als agente Sanne Romeijn infiltrereert bij Dare2Date blijkt al snel dat de moordenaar onder diverse schuilnamen opereert. Sanne moet gaan daten, maar weet ze wel met wie?

Sandrine Jolie
STILLE
NACHT

THRILLER

Sandrine Jolie

STILLE NACHT

Literaire thriller

1

‘O ja? Ik heb anders wel een plannetje.’

Sanne Romeijn trok één wenkbrauw op en keek de man naast haar aan de bar aan met een blik die het midden hield tussen interesse en cynisme. Ze gebruikte deze blik vaker en hij miste zijn uitwerking nooit. Ook vanavond niet. De man liet zijn vinger, die al aan een spoor over haar hals begonnen was, lager glijden. Sanne keek toe. Ze liet niet merken dat ze zijn actie wel kon waarderen, ook al zaten ze in een drukke bar en was het vrijpostig te noemen dat zijn vinger nu door de dunne stof van haar topje heen haar tepel beroerde.

Ze keek even om. Van haar vriendinnen Olivia en Simone was geen spoor meer te bekennen. Ze vermoedde dat beide meiden zich inmiddels elders in de hippe cocktailbar vermaakten met hun eigen veroveringen van die avond.

Als ze met die twee op stap was, eindigde het altijd zo. Wilde ze een avondje bijkletsen, dan konden ze beter bij een van hen thuis afspreken. Want drie single vrouwen die allemaal wel in waren voor een leuke avond, en die over aandacht niet te klagen hadden, bleven niet de hele avond met elkaar aan de bar zitten.

‘Maar daar moet je het dan wel mee eens zijn’, zei de man zacht in haar oor. Zijn adem streek langs haar huid. Ze rook een mengeling van pepermunt en aftershave en voelde kippenvel over haar rug naar beneden glijden. Ze realiseerde zich dat hij op antwoord wachtte, nu hij duidelijk maakte wat zijn reactie was op haar eerdere opmerking dat ze voor de rest van de avond nog geen plannen had gemaakt.

Sanne hief haar gezicht naar hem op. Ze kneep haar ogen samen toen zijn blik in de hare haakte. Ze zag wat er in zijn donkere ogen te lezen stond en voelde een kriebel in haar onderbuik. Hij wilde haar. En hij was het type dat zorgde dat hij kreeg wat hij wilde, dat had ze al meteen gezien. Het type waar ze van hield. Ze keek naar zijn donkerbruine, bijna zwarte haar dat bestudeerd nonchalant zat. Een man die aandacht besteedde aan zijn uiterlijk, zonder dat te laten merken. Met haar ogen volgde ze de lijn van zijn getailleerde overhemd. Dat hij de nodige tijd in de sportschool doorbracht, was niet moeilijk te raden. Ze had geen idee hoe hij heette en het deed er ook niet toe. Ze zou vanavond met hem in bed eindigen, dat had ze besloten zodra ze hem zag. En net als hij zorgde Sanne dat ze kreeg wat ze wilde.

De man verplaatste zijn hand naar haar gezicht. Hij legde zijn vinger onder haar kin en dwong haar dichterbij

te komen. Gewillig hief ze haar gezicht verder en leunde naar hem toe. Zijn hand lag nu in haar nek en hij trok haar naar zich toe. Zijn lippen raakten die van haar, eerst zacht, meteen daarna gretig. Hij liet zijn tong met die van haar spelen, dwingend en plagerig tegelijk. Haar hart hamerde en bloed suisde in haar oren, bijna op de maat van de bonkende muziek. Zijn handen lagen nu op haar rug en gleden omlaag. Zijn vingertoppen raakten haar billen en ze kromp even ineen van de schok in haar lijf die zijn aanraking teweegbracht. Ze had haar armen om zijn nek geslagen en trok hem nog dichtër naar zich toe. Zijn heupen tegen de hare, ze voelde zijn harde lid tegen haar been. Zacht kreunde ze toen zijn vingers verder gleden en door de stof van haar korte rok heen haar billen masseerden. Het was tijd om te vertrekken.

‘Laten we gaan’, fluisterde ze hees in zijn oor.

Even dacht ze dat hij haar niet had gehoord. Hij kuste haar nek en reageerde niet. Uiteindelijk knikte hij. ‘Mijn huis is vlakbij’, zei hij zacht.

Sanne knikte. De man maakte zich los, pakte haar hand en trok haar mee door de dansende menigte. De bar was afgeladen, het moest ergens rond middernacht zijn. Het deed er ook niet toe. Het enige wat ze voelde was de rush van de opwinding.

Ze volgde hem naar buiten. Haar jas lag ergens binnen, maar zo koud was het niet ze wilde het moment niet laten verstoren door zoiets irritants als een veel te volle garderobe. Op straat bleef hij staan, draaide zich om en zoende haar hard. Sanne voelde zich een beetje overrompeld, maar beantwoordde meteen daarna zijn

kus. Zijn stijl was duidelijk. Een stijl waar ze wel iets mee kon.

Net zo abrupt als hij was begonnen, hield hij ook weer op. Hij trok haar opnieuw mee, leidde haar aan haar arm alsof hij bang was dat ze zich zou bedenken. Ze glimlachte bij zichzelf. Ze was een hoop van plan, maar dat niet.

Een paar minuten later stonden ze voor de deur van een oud grachtenpand. Sanne keek toe hoe hij zijn sleutels uit zijn zak haalde, de deur opendraaide en er toch in slaagde haar niet los te laten. Zijn lippen gingen over haar hals. Hij likte plagerig aan haar oorlelletje, ze huiverde van genot. De deur zwaaide open en hij trok haar naar binnen. Met zijn voet duwde hij de deur dicht en hij zette haar ertegenaan. Zijn handen waren overal. Ze gingen onder haar rok en trokken haar panty naar beneden. Hongerig duwden ze haar slipje aan de kant. Sannes adem stakte toen ze zijn vingers naar binnen voelde glijden. Ze sloot haar ogen en gaf zich over aan de sensatie die de beweging van zijn vingers teweegbracht in haar onderlijf. Ze kreunde, steeds harder. ‘Ga door’, hijgde ze. ‘Niet stoppen.’

Zijn lippen waren bij haar oor. ‘Nog niet’, zei hij schor, plagerig. Met een snelle beweging trok hij zijn vingers terug. Sanne slikte.

Haar handen lagen nog steeds op zijn rug. Ze liet ze omhoog gaan. Door de ruwe stof van zijn spijkerbroek heen, voelde ze zijn stevige billen. Ze liet haar handen onder zijn broek gaan, voelde de spieren. Hij kreunde in haar oor. Ze trok haar handen terug en rukte ongeduldig aan de knoop van zijn spijkerbroek. Met één beweging trok ze de hele rij open. Haar hand ging onder de rand van zijn boxer-

short en bevrijdde zijn erectie. Hij was keihard, ze voelde de opwinding opnieuw in golven door haar lijf gaan. Zijn gekreun werd luider. Ze liet zich op haar knieën zakken, trok haar tas naar zich toe en wist in een paar seconden een condoom te pakken en uit de verpakking te halen. Ze schoof het om en nam zijn lid in haar mond. Plagerig langzaam liet ze haar tong rondjes draaien. 'Ga door', hijgde hij buiten adem. Ze zoog zachtjes. Een lange kreet ontsnapte aan zijn keel. 'Ga door!'

Ze liet hem uit haar mond ontsnappen en kwam over-eind. 'Nog niet', zei ze met een klein glimlachje.

Hij keek naar haar. Ze zag de honger in zijn ogen. Zijn handen gingen over haar borsten. Haar tepels leken in brand te staan. Daarna verder, over haar buik, naar haar billen. Hij rukte verder aan haar panty, ze trapte hem uit. Met zijn ene hand schoof hij haar rok omhoog, met zijn andere tilde hij haar van de grond alsof ze niks woog. Ze schreeuwde het uit toen hij bij haar naar binnen drong. Hij bewoog zacht en hard tegelijk. Ze voelde de spanning zich verder opbouwen in haar lijf en hijgde in het ritme van zijn stoten. Ze klemde haar armen om zijn nek, steeds harder. Er trokken schokken door haar onderlijf. Ze kreunde. 'Harder', smeekte ze. 'Nog harder.'

Hij deed wat ze vroeg. Hij hijgde, kreunde tegen haar borsten. Hij likte aan haar tepels. Ze duwde haar onderlijf naar voren, om hem nog dieper te laten komen. De spanning was ondraaglijk en tegelijkertijd had ze nog nooit zo iets geweldigs gevoeld. 'Doorgaan', prevelde ze schor.

Hij verhoogde het tempo. Sneller. Nog sneller. Zijn ademhaling ging met stoten. Ze sloot haar ogen, duwde

haar bekken naar hem toe en schreeuwde het uit toen de spanning zich in sensationele golven ontladde. Zijn gekreun echode het hare. Ze voelde hem schokken toen hij gelijktijdig klaarkwam.

Even bleven ze hijgend staan. Toen trok hij zich terug. Ze liet zich langs de deur naar beneden glijden. Hij kwam naast haar zitten. Even zeiden ze allebei niks. Toen keek Sanne opzij. Zijn blik was geamuseerd en geïntrigeerd tegelijk.

‘Ik ben Philip’, zei hij.

Ze keek naar hem met half geloken ogen. ‘Kim.’ Hij hoefde haar echte naam niet te weten. Na vandaag zag ze hem toch niet meer.

‘Oké, Kim.’ Hij liet zijn ogen op haar rusten. De honger was er nog niet uit verdwenen. ‘Ik heb ook een slaapkamer.’

Sanne knikte waardierend en kwam overeind. ‘Hoog tijd dat ik die te zien krijg.’

Langzaam drong het rinkelende geluid van haar telefoon door tot haar slaperige brein. Sanne humde zacht, draaide zich om en trok de deken over haar oren. Ze wist niet hoe laat het was, maar het voelde als veel te vroeg om aan deze dag te beginnen. Ze wachtte tot de voicemail het telefoontje zou aannemen en doezelde weer weg toen het stil werd.

Geërgerd deed ze even later haar ogen open. Het geluid begon opnieuw. In het schemerdonker van haar slaapkamer keek ze op haar horloge. Half elf. Op zondagochtend. Ze had misschien vier uur geslapen.

Met een zucht draaide ze zich op haar rug. Er begon een besef door te dringen dat er vandaag iets aan de hand was. Ze kneep haar ogen weer dicht. O ja, dat was ook zo. Ze was jarig. En dit was waarschijnlijk haar moeder.

Ze greep haar mobiel en wilde het telefoontje al bijna wegdrücken toen ze zag dat het niet degene was die ze verwachtte. Ze fronste even. Dit was zeker weten geen felicitatietelefoontje. Ze ging rechtop zitten.

‘Goedemorgen Rudi’, zei ze met een stem waarvan ze hoopte dat de slaap er niet te veel in zou doorklinken.

‘Ik bel je wakker.’

Ze glimlachte even. ‘Scherp.’

Rudi was niet het type om zich voor zoiets te verontschuldigen en Sanne was niet het type om er aanstoot aan te nemen dat haar baas haar in haar vrije weekend wakker belde. ‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg ze.

‘Ik ben in Brussel, op dat Interpol-symposium.’

Sanne moest even nadenken. ‘Ah, over internationale vrouwenhandel’, herinnerde ze zich toen. Als undercoveragente had ze een tijdje geleden zelf kennis gemaakt met die wereld. Een harde kennismaking, met bijna fatale gevolgen.

‘Precies. Ik was hier samen met rechercheur Damwijk, maar hij is ziek geworden. Er is een plaats over en het lijkt me voor jou heel leerzaam om dit symposium te volgen. Je hebt ervaring in die wereld en als er opnieuw een operatie gedaan moet worden, is het goed dat je weet wat Interpol aan informatie heeft. Dus de vraag is of je het ziet zitten om hierheen te komen.’

‘Ik ga meteen een treinticket boeken.’

‘Goed. Ik mail je zo wat informatie door en dan zie ik je vanmiddag. Bel me als je hier bent.’

Sanne beloofde het en hing op. Ze sloeg de deken terug, zwaaide haar benen over de rand van het bed en liep naar de badkamer. Haar hoofd bonkte een beetje. Ze zette de warme douche aan en liet het water over haar lijf gaan. Langzaam werd ze helderder. Ze dacht aan gisteravond en sloot haar ogen. Even voelde ze een tinteling door haar buik gaan. Philip, of hoe hij ook mocht heten, was een ware sensatie geweest. Pas tegen de ochtend had ze zijn appartement verlaten. Hij had haar niet om haar nummer gevraagd noch had hij haar gevraagd te blijven slapen. Ze hadden dezelfde intenties.

Ergens was het misschien wel jammer dat ze hem niet meer zou zien, want de seks was fenomenaal geweest, maar ze zat niet te wachten op een relatie. Op gedoe en gezeur, zoals in haar tijd met Nick het geval was geweest. Op zich voortdurend verantwoord en verontschuldigen voor haar lange werkdagen en de weken dat ze soms van de aardbodem moest verdwijnen tijdens een undercover-operatie. Undercoveragent zijn ging niet samen met een relatie, zoveel had ze wel geleerd. Ze moest kiezen en het had haar geen moeite gekost. Haar werk was haar leven.

Ze masseerde shampoo in haar haar, zeepte zich in en spoelde daarna alles af. Met enige spijt draaide ze de douche uit. Gelukkig was het zonnig lenteweer en dat betekende dat het aangenaam warm was in haar kleine appartement. Sanne droogde zich af, schoot in haar badjas en ging aan de eettafel zitten. Ze klapte haar laptop open. ‘Brussel’, zei ze zacht bij zichzelf. ‘Eens kijken.’

Nog voor ze de website van de spoorwegmaatschappij had geladen, werd haar aandacht afgeleid doordat er een WhatsApp-berichtje op haar telefoon binnenkwam. Het was van Simone, die haar feliciteerde met haar verjaardag en vroeg of ze haar jas terug wilde. Erachter stond een smiley met een knipoog. Sanne grinnikte in zichzelf. Ze stuurde terug dat ze die jas niet nodig had, omdat ze het na vannacht bepaald niet koud had. Ze zag in het scherm dat Simone meteen een berichtje terug begon te typen, maar ze legde haar telefoon aan de kant. Ze zou haar vriendin straks wel even bellen, nu moest ze eerst zorgen dat ze zo snel mogelijk in Brussel kwam.

Sanne keek met een schuine blik op haar horloge. Het was iets over elven en de volgende trein vanaf Utrecht cs naar Brussel ging over een uur. Die moest ze kunnen halen, als ze opschoot. Ze klapte de laptop dicht en beende naar haar slaapkamer. Daar schoot ze in een zwarte broek, een topje en een jasje. Ze keek in de spiegel. Misschien een beetje formeel, maar ze wilde niet te casual gekleed op het symposium verschijnen. Ze liep terug naar de badkamer, kamde haar haar en kneedde er mousse doorheen. Gelukkig was ze gezegend met haar dat uit zichzelf best behoorlijk opdroogde, dus nam ze niet de tijd om het te föhnen. In plaats daarvan pakte ze haar make-upspullen en ging aan de slag. Na een paar minuten keurde ze het resultaat. Van die lange avond zag je niks meer, stelde ze tevreden vast.

Even later trok ze de deur van haar appartement achter zich dicht. Ze trok een klein handbagagekoffertje achter zich aan naar buiten. Voor de zekerheid had ze wat kleren meegenomen. Het symposium duurde tot woens-

dag en ze wist niet of ze vanavond weer thuis was of dat Rudi verwachtte dat ze tot het eind zou blijven. Terwijl ze in de stadsbus naar het station stapte, dacht ze na over wat hij had gezegd. Ze had inderdaad meegewerkt aan een undercoveroperatie die te maken had met vrouwenhandel. De grote crimineel en drugsbaron Charlie van der Zee liet minderjarige Oost-Europese meisjes voor hem werken achter de webcam en als escort. Daarmee overtrad hij niet alleen de wet, hij gebruikte zijn bedrijf Charlies Angels ook nog eens om op grote schaal crimineel geld wit te wassen. Het aan het licht brengen van de witwaspraktijken was Sannes voornaamste doel geweest, maar ze kon haar ogen niet sluiten voor wat de meisjes werd aangedaan. Sanne had alles in het werk willen stellen om de meisjes te helpen. Daarbij had ze te veel op eigen houtje gehandeld en dat was haar duur komen te staan. Maar ze had ervan geleerd en ze was dankbaar voor de tweede kans die Rudi haar had gegeven. Ondanks haar stomiteit had hij zijn vertrouwen in haar niet verloren en dat had hij niet alleen bewezen door haar in te zetten op een nieuwe undercoveractie, maar ook door haar nu naar Brussel te laten komen. Hij zei het niet met zoveel woorden, maar ze kende Rudi langer dan vandaag. Als hij wilde dat ze de informatie van Interpol met eigen oren hoorde, was dat niet omdat ze dan iets kon leren over een operatie in het verleden. Rudi keek altijd naar de toekomst.

Ongemerkt was de bus al op het station aangekomen. Sanne stapte uit en keek op haar horloge. Ze had nog tien minuten. Snel kocht ze een kaartje en liep op een draf-

je naar het perron. Ze voelde haar telefoon trillen in haar jaszak en nam op zonder te kijken wie het was.

‘Lieverd!’

‘Hai mam’, zei ze licht hijgend.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’

‘Dank je.’

‘Waar ben je in vredesnaam? Ik hoor allemaal geluid op de achtergrond.’

‘Op het station. Ik stap zo in de trein naar Brussel.’ Sanne keek op een informatiebord en stapte op de roltrap. Haar ademhaling kwam weer een beetje tot bedaren.

‘Wat moet je nou in Brussel?’

‘Een symposium.’

‘O.’ Haar moeder deed haar best de teleurstelling niet te laten horen. ‘Ik wilde eigenlijk langskomen vanmiddag. Ik heb een taart voor je gebakken.’

‘Sorry mam. Als ik het van tevoren had geweten, had ik het tegen je gezegd. Maar Rudi belde net en...’

‘Ach, laat ook maar, het is niet belangrijk. Werk gaat voor. En die taart loopt niet weg. Wanneer ben je terug?’

Sanne glimlachte. Typisch haar moeder. ‘Uiterlijk woensdag.’

‘Wat doe je woensdagavond?’

‘Jouw taart eten. Is het die lekkere appeltaart?’

‘Natuurlijk, ik weet toch waar je van houdt. Ik gooi hem in de vriezer en dan zie ik je woensdagavond. Succes in Brussel, lieverd!’

Sanne hing op. Ze voelde zich een klein beetje schuldig dat ze haar moeder zo liet zitten, ook al wist ze dat die het wel begreep. Tijd om bij dat gevoel stil te staan had ze

echter niet. De trein die ze moest hebben kwam met een piepend geluid voor haar tot stilstand. Zoevend gingen de deuren open. Sanne stapte in en zocht een plekje bij het raam. Daarna pakte ze telefoon en belde Simone.

‘Hé birthday girl’, zei die vrolijk toen ze opnam. ‘Je hebt jezelf op een cadeautje getrakteerd vannacht?’

Sanne schoot in de lach. ‘Dat kun je wel stellen, ja.’

‘Ik zag je weggaan. Hij zag er goed uit.’

‘Dat was nog maar het begin.’

Simone grinnikte. ‘Het klinkt alsof je een leuke avond hebt gehad.’

‘Reken maar. En Olivia en jij?’

‘Olivia is er om een uur of twee vandoor gegaan. Alleen, voor zover ik weet. Hoewel ik haar eerder op de avond zag zoenen met iemand met een trouwring om zijn vinger.’

Sanne kreunde licht. Hun vriendin leek op een of andere manier een radar te hebben voor gebonden mannen. ‘En jij?’

‘Ik heb ook niet stilgezeten. Ik kwam een oude bekende tegen.’

‘Toch niet Stefan?’

‘Toch wel.’

‘Simoon...’

‘Ja, ik weet het, ik moet van hem af. Maar hij was...’ Ze zuchtte diep. ‘Het is gewoon geweldig in bed. Zolang we het daarbij laten, is er volgens mij niks aan de hand.’

Sanne rolde met haar ogen. Haar vriendin had al drie jaar een knipperlichtrelatie met een man van wie je van een kilometer afstand kon zien dat hij niet goed voor haar was. Ze waren inmiddels een halfjaar uit elkaar en Sanne

hoopte dat Simone eindelijk over hem heen was, maar elke keer als ze hem tegenkwam, ging ze toch weer voor de bijl.

‘Nee, zolang het daarbij blijft niet, nee. Maar het blijft daar nooit bij en voor je het weet, doet hij je weer pijn.’

‘Ik heb wel iets geleerd van mijn fouten. Het moet hierbij blijven. Spetterende seks, en daarna gaan we allebei weer onze eigen weg.’

Sanne haalde diep adem. ‘Als je maar weet wat je doet.’

‘Natuurlijk. Wat is dat?’ Simone reageerde op het fluitje dat aangaf dat de trein ging vertrekken.

‘Ik zit in de trein. Werk.’

‘Aha. Leuke manier om je verjaardag te vieren.’

‘Ik heb mijn verjaardag al gevierd. Vannacht, met Philip. En het was me het feestje wel.’

‘Nou, gefeliciteerd dan’, lachte Simone. ‘Succes vandaag, met je werk.’

Sanne hing op en haalde haar laptop uit haar koffertje. Ze kon zich maar beter gaan inlezen.